

บทที่ 1 ราตรีลอบสังหาร

ฝนพรำลงมาสามวันสามคืนแล้วราวกับฟ้ารั่ว หมู่บ้านชาวน้ำจมอยู่ในม่านฝนราง
เลื่อนด้านหนึ่งประชิดทะเลที่ในยามนี้กำลังคลั่ง คลื่นม้วนตัวเป็นเกลียวเขียวซัด
ฝั่งตั้งครึ้นครึ้น อีกด้านหนึ่งประชิดป่าดิบสีเขียว แผ่กว้างสุดลูกหูลูกตาจนจรด
ป่าดิบที่ปูพรหมเทือกเขาสันกาลาคีรี ม่านพิรุณกลืนแผ่นฟ้าและแผ่นดินเป็นเนื้อ
หนึ่งเดียวกันจนแลไม่เห็นเส้นขอบฟ้า ละอองฝอยบางเบาของสายน้ำโปรยปราย
ต่อเนื่องข้ามทิวา ข้ามราตรี และจากกลางคืนสู่อรุณของวันใหม่

ปารีนอนอ่อนใต้ผ้าห่มผืนเก่า โสตสดับเสียงเม็ดฝนพรหมรดหลังคาต่อเนื่อง
มาทั้งคืน จิตของเขาตั้งนิ่งในภาวะระหว่างความหลับกับความตื่น ครั้นยามสว่าง
ขณะที่ฟ้านอกบ้านยังมีด เขาก็ตื่นด้วยสัญชาตญาณลูกทะเล

เขาอาศัยอยู่ในกระท่อมไม้ไผ่ขนาดเล็ก ห้องนี้แม้จะสร้างขึ้นใหม่ แต่ก็
คล้ายกับห้องนอนที่เขาเติบโตมาที่นอนเก่าปูด้วยเสื่อ มุมหนึ่งของห้องเป็นโต๊ะ
ไม้ มีเก้าอี้เพียงตัวเดียว เรียบง่ายราวกับกระท่อมของฤๅษีที่เคร่งครม ความ
จริงชีวิตของเขาในช่วงแปดปีนี้ก็ไม่ได้ต่างจากฤๅษี เขาพยายามหนีความรู้สึกของ
โลกโลกีย์ แต่เห็นชัดว่าหนีไม่พ้น

เขาตื่นนานแล้ว แต่นอนลืมตาครุ่นคิด ในที่สุดก็ลุกจากที่นอน จุดโคม
ไฟแล้วก้าวออกไปนอกเรือน ฝนโปรยเม็ดบางลง เขายืนกลางสายฝน ไม่รู้สึก
หนาว เขายืนอยู่เช่นนั้นนานแสนนานจนได้ยินเสียงฝีเท้าหลายคู่ย่างเข้ามา เขา
อ่านออกกว่าเป็นฝีเท้าของเด็กสามคน

เด็กชายทั้งสามทักทายเขา ล้วนเป็นลูกประมงในบ้านนี้ ทั้งหมดเดินไปที่
ริมฝั่ง ก้าวลงเรือท้องแบนเงียบ ๆ

เขาพวยเรือไปอย่างช้า ๆ ขณะที่ฝนยังคงปรอยบางเบา รอบตัวคือความ
มืดของรุ่งสาง มองไม่เห็นเม็ดฝน นอกจากแสงริบหรี่ของโคมไฟบนเรือ แลดู
คล้ายไปไม้บนผิวน้ำที่มีหิ่งห้อยตัวหนึ่งเกาะอยู่

ชีวิตของเขาก็เช่นใบไม้ที่ปลิดปลิวจากต้น ลอยไปตามสายน้ำแห่ง
ยถากรรม

เด็กชายคนหนึ่งถามเขาว่า "ลุงปารีเราจะไปฟังเสียงปลาทั้งที่ฝนตกอย่าง

นี้หรือ?"

เขาไม่ได้ตอบคำ

ไม่ว่าฝนจะตกหรือไม่ ปลาก็ใช้ชีวิตของพวกเขามันปกติ มีแต่ชาวมนุษย์ที่ชอบหยุดพักเมื่อฝนตก

เขาไม่กลัวฝน ชีวิตของเขาก็คือการเดินฝ่าสายฝนมาแต่ไหนแต่ไร

เขาผ่านชีวิตที่เรียบง่ายสงบในบ้านชาวประมงมาได้สามปีแล้ว หลังจากอำลาจากผู้หญิงคนนั้น เขาก็เดินเรือท่องเที่ยวไปเจ็ดย่านสมุทรแทบสุดหล้าไปตามเมืองต่าง ๆ แต่ไม่เคยกลับไปยังแผ่นดินปตานีอีก เขากำลังหนีความทรงจำบางอย่างที่เขาอยากลืม แต่ความทรงจำที่ขมขื่นของมนุษย์คนหนึ่งนั้นก็เช่นเงาของเขาเอง วิ่งหนีเท่าไรก็ไม่พ้น

วันหนึ่งเขาเดินทางไปที่เกาะกระเบน แต่ไม่พบใคร กรุงที่เคยเป็นที่กักขังกระเบนดำว่างเปล่า อาจารย์ของเขาไม่ว่าจะอยู่ในด้านมืดหรือสว่างไม่เคยหวนกลับไปเกาะนั้นอีกเลยเช่นกัน

แล้วเขาก็เดินทางต่อไป

จวบจนวันหนึ่ง เขาก็บอกตัวเองว่าไร้ประโยชน์ที่จะลอยชีวิตไปตามยถากรรมเช่นนั้น เขาหวนคืนสู่บ้านชาวเล

เป็นบ้านชาวน้ำที่ก่อร่างขึ้นใหม่ทั้งหมดหลังจากหมู่บ้านเดิมถูกโจรสลัดกลุ่มอีกาดำและเจ้าชายราไวทำลายล้างแทบสิ้นซาก พวกเขาก่อสร้างบ้านใหม่ ณ อีกฟากหนึ่งของภูเขา ด้วยเชื่อว่าที่ตั้งของหมู่บ้านชาวน้ำเดิมนั้นถูกความเคราะห์ร้ายกลืนกินไปแล้ว มีเพียงโต๊ะอัสมะอีเท่านั้นที่ยังพักอาศัยอยู่ ณ จุดเดิม

เขาไม่ได้พบโต๊ะอัสมะอีมานานแล้ว มิใช่เพราะระยะห่างของเขากับชายนักสอนศาสนา แต่เขาไม่มีเรื่องใดที่จะสนทนากับชายชราผู้นี้ เขาไปเยี่ยมโต๊ะอัสมะอีครั้งสุดท้ายเมื่อปีก่อน แม้จะชรามากแล้ว แต่โต๊ะอัสมะอีก็แข็งแรงผิวดคนในวัยเดียวกัน ร่างผอมเกร็ง หนวดเคราขาวแซมเทา นัยน์ตาคู่นั้นแจ่มใสราวกับตาของเด็กทารก

กระท่อมของโต๊ะอัสมะอียังคงสภาพเดิมทุกประการไม่ผิดเพี้ยน เรือน